

Alice
în Țara
Minunilor

Lewis Carroll (1832–1898), pe numele său adevărat Charles Lutwidge Dodgson, s-a născut în parohia Daresbury, din Cheshire, al treilea dintre cei unsprezece copii ai unui cleric anglican. Încă de mic a arătat o inteligență precoce și o ușurință deosebită în a inventa jocuri și povești originale. În 1850 s-a înscris la Christ Church College din Oxford, unde a excelat în studiul matematicii, primind o bursă pe care avea să-o păstreze toată viața, și unde a ajuns mai târziu să predea. În 1861 a fost uns diacon al Bisericii Anglicane, fără a deveni vreodată preot, în parte, se pare, din cauza bătănelii de care suferea, în parte din cauza unei insuficiente aderențe la valorile Bisericii. La Oxford s-a împrietenit cu familia noului decan de la Christ Church College, ai cărui copii, cu precădere micuța Alice Liddell, l-au inspirat să scrie *Alice în Țara Minunilor* (1865) și continuarea *Alice în Țara din Oglindă* (1871). Printre alte scrieri ale sale se numără mai multe tratate matematice, texte politice, dar și capodopere ale literaturii absurdului, precum *Phantasmagoria and Other Poems* (1869), *The Hunting of the Snark* (1876), *Sylvie and Bruno* (1889) sau *Sylvie and Bruno Concluded* (1893).

Charles Dodgson a fost și un prolific autor de scrisori, inventator și fotograf, celebru în epocă pentru portretele sale – i-a immortalizat pe câțiva dintre membrii cercului prerafaelit, printre care Dante Gabriel Rossetti sau Alfred Tennyson. Nimic nu egalează însă posteritatea sa literară: *Alice în Țara Minunilor* a fost un succes încă de la prima ediție, ilustrată de John Tenniel, de al cărui nume a rămas legată până azi. De atunci, cărțile despre Alice au fost traduse în peste 174 de limbi și au inspirat nenumărate adaptări teatrale, cinematografice și de televiziune.

Lewis Carroll

Alice

în Țara

Minunilor

Cu ilustrațiile lui John Tenniel

În traducerea
Antoanetei Ralian

Traducerea versurilor
de Ioana Ieronim

HUMANITAS
junior

În după-amiaza aurie
Noi lunecăm pe ape,
Vâslesc mânuțe care nu prea știu,
Vâslele-s gata să le scape,
Micile mâini se fac doar a ghida
Călătoria îndeaproape.

Ah, crudă Tertia! La ora asta,
La vreme de visare,
Tu ceri povești cu suflu-atât de slab,
Că n-ar putea mișca o pană!
Dar cum să-nvingă biata voce, una
Trei limbi pornite? Încercare vană.

Năvalnic Prima iese-n față
Tunând: „Pe loc să-ncepi, acum!“
Secunda, mult mai blândă, zice
„Zi-i și pe ne-nțelese, cum-necum!“
Iar Tertia întrerupe des
Povestea cu „Vreau eu să spun!“

Se face totuși liniște o vreme,
Cu gându-acum ele vor urmări
Cum prin tărâmul nou, sălbatic,
Copila visului porni
Vorbind cu păsări și jivine
Care n-ar fi, de nu s-ar povesti.

Pe când povestea se scurgea
Încet către sfârșit
Și cel care-o spunea cu drag
Greu avansa, fiind prea ostenit
„Restul pe mâine“, zise el. „Mâine-i
Acum, strigau râzând. Mâine-a venit.“

Așa cresc Țara Minunilor:
Treptat, parte cu parte
Ciudate întâmplări pe rând
S-au așezat în carte
Și pe-nserat plecăm voioși,
Spre casă, nu-i departe.

Alice! Acum ia tu povestea
În mâna-ți delicată,
Cu amintiri de când erai copil
Păstrează-o magic laolaltă,
Cum ține flori uscate pelerinul
Din țara-ndepărtată.

I

Jos, în vizuina Iepurașului

Alice se săturase să șadă lângă sora ei pe tăpșan, fără nimic de făcut; o dată sau de două ori a tras cu ochiul la cartea pe care o citea sora ei, dar era o carte fără poze și fără dialoguri, „și ce rost are o carte fără poze și fără dialoguri?” și-a spus Alice în sinea ei.

Așa încât stătea pe gânduri (atât cât putea să mai chibzuiască, pentru că era o zi zăpușitoare, fierbinte, care o făcea să se simtă somnoroasă și bleagă) dacă plăcerea de a împleti un lanț de margarete merita oboseala de a se ridica și a culege florile; când, deodată, un Iepuraș Alb cu ochi roz a trecut pe lângă ea.

Nimic deosebit în această apariție, și Alice n-a fost prea mirată când l-a auzit pe Iepuraș văicărindu-se: „Vai de mine! Vai de mine! O să ajung prea târziu!” (deși, când

și-a amintit, după ceva timp, de întâmplare, și-a spus că ar fi trebuit să se mire, dar, atunci când pățania a avut loc, i s-a părut absolut firească); însă, când Iepurașul *a scos un ceas din buzunarul vestei* și l-a consultat, pentru ca apoi să-și iuțească pasul, Alice s-a ridicat în picioare, deoarece și-a dat seama că nu văzuse niciodată un iepure cu vestă, ba chiar cu un ceas în buzunarul vestei. Mânată de curiozitate, a pornit să alerge pe câmp după Iepuraș și l-a ajuns din urmă la țanc pentru a-l vedea strecurându-se într-o vizuină spațioasă, de sub un gard viu.

O clipă mai târziu, hop și Alice după el în vizuină, fără să se gândească în ce fel o să mai poată ieși vreodată de acolo.

Vizuiina te ducea, la început, drept înainte, ca un tunel, pentru ca dintr-odată să se afunde abrupt, atât de abrupt, încât Alice n-a avut timp să se oprească înainte de a se pomeni lunecând în jos, în ceva ce părea să fie un puț foarte adânc.

Fie că puțul era, într-adevăr, foarte adânc, fie că ea aluneca foarte încet, oricum a avut posibilitatea să se uite în jur și să se întrebe ce o să se întâmple cu ea. Întâi a încercat să privească în jos, să vadă încotro se îndreaptă, dar era prea întuneric ca să poată desluși ceva; drept care a început să se uite în dreapta și în stânga și a observat că pereții erau acoperiți cu bufete și rafturi de cărți; ici-colo erau hărți și tablouri prinse în cârlige. În timp ce aluneca în jos, a întins mâna și a luat de pe un raft un borcan pe care scria **MARMELADĂ DE PORTOCAL**, dar, spre marea ei dezamăgire, borcanul era gol; s-a ferit să-l arunce, de teamă să nu cadă în capul cuiva aflat dedesubt și să-l omoare, așa încât l-a lăsat pe unul din bufetele pe lângă care trecea. „Mă rog, și-a spus Alice în sinea

ei, după o cădere ca asta, o să mi se pară un fleac dacă mă mai rostogolesc pe scări! Ce vitează o să mă socotească cei de-acasă! Ce mai, mi s-ar părea o nimica toată chiar dacă m-aș prăvăli de pe acoperișul casei!“ (Ceea ce ar fi putut foarte bine să se întâmple.)

Jos, jos, jos! Oare căderea asta n-are un sfârșit? „Mă întreb oare câte leghe am străbătut până acum?“ a rostit Alice cu glas tare. „Probabil că o să ajung undeva, în centrul pământului. Stai puțin: asta ar însemna, cred, patru mii de mile adâncime“ (pentru că, vedeți dumneavoastră, Alice învățase la școală lucruri de felul acesta și, cu toate că nu era cel mai fericit prilej de a-și dovedi cunoștințele, întrucât nu se găsea acolo nimeni care s-o audă, totuși era un exercițiu folositor) – „da, cred că asta-i distanța corectă; dar, mă întreb, care vor fi Latitudinea și Longitudinea până la care am ajuns?“ (Alice nu avea habar ce înseamnă latitudine și longitudine, dar i se păreau niște cuvinte foarte mărețe.)

După un timp, a început din nou să-și pună întrebări. „Oare o să ajung de partea cealaltă a pământului? Ce nostim ar fi să mă trezesc printre oameni care merg cu capul în jos! Acolo sunt *antipozii*, cred (de astă dată era bucuroasă că nu o auzea nimeni pentru că nu era deloc convinsă că folosise cuvântul potrivit), dar va trebui să întreb cum se numește țara: «Vă rog, doamnă, asta-i Noua Zeelandă? Sau Australia?»“ (Și, în timp ce vorbea, a încercat să facă o reverență – închipuiți-vă, o reverență în timp ce te prăbușești în gol! Voi credeți că ați reuși?) „Și ce fetiță ignorantă o să mă socotească doamna aceea pe care o s-o întreb. Nu, nu se face să pun întrebări; poate că o să văd scris undeva numele țării.“

Jos, jos, jos! Cum nu avea nimic altceva de făcut, Alice a început iar să vorbească de una singură: „Cred că

Dinah o să-mi simtă grozav lipsa astă-seară.“ (Dinah era pisica ei.) „Sper că o să-și amintească să-i dea farfurioara cu lapte la ora ceaiului. Dinah, scumpa mea! Ce n-aș da să fii și tu aici, jos, împreună cu mine! Mă tem că nu prea sunt șoareci prin preajmă, dar ai putea să prinzi un liliac, știi, liliicii seamănă mult cu șoarecii. Dar pisicile mănâncă oare lilieci?“ Atunci, Alice a simțit că o prinde somnul, dar a continuat să se întrebe, aproape ca în vis: „Pisicile mănâncă lilieci? Pisicile mănâncă lilieci?“ și uneori: „Liliicii mănâncă pisici?“, pentru că, vedeți dumneavoastră, cum nu putea răspunde la niciuna dintre cele două întrebări, nu avea mare importanță felul în care le formula. Simțea că moțâie și tocmai începuse să viseze că se plimba mână în mână cu Dinah și că o întreba foarte serios: „Dinah, spune-mi sincer, tu ai mâncat vreodată un liliac?“, când, buf!, s-a pomenit pe un morman de crengi și de frunze uscate, și lungă cădere a luat sfârșit.

Alice nu s-a lovit deloc și, într-o clipită, era din nou în picioare; a privit în sus, dar deasupra nu se vedea decât întuneric; în fața ei se întindea, însă, un alt coridor lung, și Iepurașul Alb putea fi văzut gonind de mama focului. Nu era niciun moment de pierdut, așa încât Alice a pornit după el cu viteza vântului, numai bine cât să-l audă spunând: „Vai de urechile și de mustățile mele, ce târziu s-a făcut!“

Se găsea chiar în spatele lui, când Iepurașul a cotit și s-a făcut nevăzut; Alice s-a pomenit într-un hol lung și jos, luminat de un șir de lămpi care atârnau din tavan.

De-a lungul holului erau multe uși, dar toate încuiate; și, după ce Alice a străbătut întreaga lungime a holului, și de o parte, și de alta, încercând fiecare ușă, s-a întors în mijlocul încăperii, întristată, întrebându-se cum o să iasă vreodată de acolo.

Cuprins

I

Jos, în vizuina Iepurașului / 9

II

Lacul de lacrimi / 17

III

O cursă politică și o poveste lungă / 27

IV

Iepurașul trimite un „Biletel“ / 36

V

Sfaturi de la Domnul Omidă / 48

VI

Porc cu piper / 60

VII

O nebunească invitație la ceai / 73

VIII

Terenul de crochet al Reginei / 84

IX

Povestea Falsei Broaște Țestoase / 96

X

Cadrilul Homarilor / 107

XI

Cine a furat tartele? / 117

XII

Alice depune mărturie / 127